

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. J. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 156/ 2006-33-disc. zo dňa 2.januára 2007, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 193/2007-81 zo dňa 30.apríla 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 193/2007-81 zo dňa 30.apríla 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením č.k. 2 S 193/2007-81 zo dňa 30.apríla 2008 zastavil konanie a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uznesenia krajský súd konštatoval, že disciplinárne konanie voči žalobcovi pre porušenie povinnosti štátneho zamestnanca podľa ustanovenia § 53 ods. 1 písm. n) a u) zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon o štátnej službe) bolo začaté na podnet správneho orgánu – návrh podal vedúci služobného úradu žalovaného. Disciplinárna komisia žalovaného po oboznámení sa s rozhodnutím o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu (§ 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe) zastavila konanie v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 písm. h) Správneho poriadku, pretože odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu. Krajský súd je toho názoru, že nakoľko disciplinárne konanie voči žalobcovi bolo začaté na podnet správneho orgánu, žalobca nie je oprávnený trvať na pokračovaní tohto konania a žiadať o vydanie rozhodnutia, že sa nedopustil žiadneho služobného previnenia či porušenia pracovnej disciplíny, pretože toto právo mu zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva.

Podľa názoru krajského súdu rozhodnutie správneho orgánu o zastavení disciplinárneho konania začatého z vlastného podnetu pre okolnosť majúcu za následok

odpadnutie dôvodu tohto konania nie je rozhodnutím spôsobilým ukrátiť žalobcu na jeho právach, pretože žalobca nie je nositeľom tých práv, ktorých porušenie v žalobe namietal. Krajský súd v dôsledku toho žalobcu nepovažoval za osobu oprávnenú podať žalobu, a preto konanie podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zastavil. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 146 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že v rámci disciplinárneho konania ho žalovaný nevyzval na vyjadrenie. Rozhodnutie žalovaného o zastavení disciplinárneho konania nepodmieňuje skončenie štátnozamestnaneckého pomeru aj z dôvodu uplatnenia neplatnosti výpovede na súde. Podľa vyjadrenia žalovaného mu mal skončiť štátnozamestnanecký pomer dňa 2. januára 2007. Žalobca však tvrdí, že jeho štátnozamestnanecký pomer trvá nepretržite od 15. apríla 2000 a sústavne požaduje pridelovanie práce podľa pracovnej zmluvy. Nie je si vedomý žiadneho porušenia zákona ani interného predpisu žalovaného, ktoré by zakladalo začatie disciplinárneho konania. Nevie o takom zákone ani internom predpise žalovaného, ktorý by žalobcovi určoval povinnosť vrátiť pridelenú pracovnú pomôcku počas práceneschopnosti. Pri preberaní pracovnej pomôcky (notebook) okrem preberacieho protokolu žiadne poučenie o akejkolvek povinnosti odovzdať pracovnú pomôcku počas práceneschopnosti nedostal ani nepodpísal. V tejto súvislosti poukázal na „násilné jednanie“ bývalého zamestnanca žalovaného J. F., že ak neprinesie notebook v pondelok dňa 13. marca 2006, že s ním skončí štátnozamestnanecký pomer. Uviedol, že jeho bývalý nadriadený J. B., naňho vyvíjal psychický nátlak počas výkonu štátnej služby aj počas práceneschopnosti. J. B. často krát kontaktoval ošetrojúcu lekárku žalobcu, ktoré kontakty ona vyhodnotila ako obťažovanie. Žiadal, aby krajský súd vo veci ďalej konal a v rozsudku uviedol, že začaté disciplinárne konanie vedené proti žalobcovi bolo od začiatku neopodstatnené, neoprávnené a protizákonné.

V doplnenom odvolaní zo dňa 11. júna 2008 opätovne poukázal na to, že J. B. vyvolával neprimeraný nátlak na ošetrojúcu lekárku žalobcu, aby mu ukončila dočasnú práceneschopnosť. Uviedol, že k zrušeniu jeho štátnozamestnaneckého miesta nepredchádzalo žiadne plánovanie. Jeho bývalý nadriadený J. B. niekoľkokrát žiadal o zvýšenie počtu pracovníkov oddelenia. V druhej polovici roka 2006 bolo prijatých na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky takmer dvadsať nových pracovníkov, rovnako aj v roku 2007. Jeho žiadosti a návrhy boli v tomto zmysle ignorované. Žalovaný mu neponúkol inú prácu, a to aj napriek tomu, že sám z vlastnej iniciatívy v druhej polovici roka 2006 viackrát žiadal o nové pracovné zaradenie. Voľné pracovné miesta sa obsadzovali z vonku cudzími záujemcami. V roku 2005 bol duplicitne služobne hodnotený. Podľa názoru žalobcu bolo konanie J. B. namierené proti nemu s cieľom zdiskreditovať ho, ohovoriť a prepustiť z práce.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa primárne zaoberal otázkou, či napadnuté rozhodnutie žalovaného je spôsobilým predmetom konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku – Správne súdnictvo.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za správne orgány sa považujú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, ako aj orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby, ako aj fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ods. 2). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (ods. 3).

Správne súdnictvo je založené na generálnej klauzule vyjadrenej v ustanovení § čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd; Občiansky súdny poriadok však negatívnou enumeráciou v ustanovení § 248 kvantitatívne zužuje rozsah rozhodnutí správnych orgánov podliehajúcich súdnemu prieskumu. Zároveň je potrebné mať pri preskúvaní rozhodnutí na pamäti aj charakteristiku rozhodnutí správnych orgánov, ktoré sú predmetom preskúvania súdom, vyjadrenú v ustanoveniach § 244 ods. 3 a § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Musí ísť o rozhodnutia vydané správnymi orgánmi v správnom konaní, prípadne ďalšie rozhodnutia, ktoré **zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.**

Aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby v správnom súdnictve je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu; pričom takéto rozhodnutie správneho orgánu zakladá, mení alebo ruší oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo týmto rozhodnutím sú práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 247 ods. 1, § 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Rozhodnutie, ktorým správny orgán zastavil disciplinárne konanie žalobcu, nie je rozhodnutím, ktorým sa zakladá, mení alebo ruší právo alebo povinnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby ani sa priamo ich práv alebo právom

chránených záujmov alebo povinností nedotýka. V tomto rozhodnutí žalovaného nebola vyslovená vina ani nevina žalobcu z disciplinárneho previnenia, nebola mu uložená žiadna sankcia. Nezasiahlo do sféry subjektívnych práv žalobcu, nebolo preto spôsobilé byť predmetom súdneho preskúmania v rámci správneho súdnictva (druhá hlava piatej časti Občianskeho súdneho poriadku).

Krajský súd v Bratislave postupoval správne, keď konanie o žalobe zastavil podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím žalovaného správneho orgánu a zásahom do práv a právom chránených záujmov žalobcu. Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 193/2007-81 zo dňa 30.apríla 2008 ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Na margo veci Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že argumenty žalobcu o nátlaku jeho bývalého predstaveného J. B. na žalobcu aj jeho ošetrojúcu lekárku, o zrušení jeho štátnozamestnaneckého miesta a obsadzovaní štátnozamestnaneckých miest u žalobcu novými uchádzačmi nesúvisia s predmetom tohto konania, ale iného konania – vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2 S 133/2007, ktorého predmetom je preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 14/2007/32/1 zo dňa 2.januára 2007 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto druhu konania náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 12. februára 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová